

CAPA L'AQUERONT

Una casa plena de records. Això és el que vaig pensar mentre deixàvem enrere el que havia estat casa meva. L'última imatge que tindria seria el d'un edifici mig en ruïnes ple de pols. En aquell moment, vaig visualitzar l'habitació en la qual dormíem els meus quatre germans i jo. Els quadres on sortíem tots junts somrient, penjats per totes les parets del menjador. Vaig recordar fins i tot el més insignificant detall, la nostra porta, on descansava una placa penjada que posava: Benvingut a la casa dels Bahaucis. El crit de la meva mare em va fer aterrar.

- Ikram!

Vaig bufar, detestava que em cridés pel meu nom, mai m'havia agradat. Submergida entre aquells pensaments, vam començar a caminar, i a poc a poc vam anar deixant Síria enrere.

No era pas fàcil viure en una família de set persones, i més en les circumstàncies en les quals ens trobàvem. Tot i això, teníem molta sort, moltes famílies anaven a la recerca d'una nova vida amb els ulls tancats, nosaltres en canvi, teníem l'esperança que la germana del meu pare estaria esperant-nos a l'altre costat.

Després de setmanes caminant, bruts i cansats, ens trobàvem esperant el Caront, el petit vaixell amb el qual travessaríem el mar Aqueront. Semblava que tot anava bé, cap al tard, vam aconseguir entrar-hi. Entre aquelles aigües negres, profundes i mogudes em sentia a l'inframón. Travessant aquell riu en la recerca d'una vida millor, o potser, per no sortir-hi mai més. Semblàvem ànimes volent sortir d'aquell món, espantats i nerviosos al no saber que ens esperava a l'altre cantó de l'infern.

Vam arribar a l'alba, vaig poder apreciar com es començava a veure terra. Els crits d'alegria es van començar a fer presents en el vaixell, però van ser emmudits pel crit d'un home, no parava de repetir: Cerbers, Cerbers! El meu pare em va agafar la mà ben fort, no entenia que passava. A mesura que el vaixell s'acostava a terra, els meus ulls es van anar posant en aquella multitud de caps uniformats i de gent. Ho vaig entendre, eren els guàrdies. Malgrat tot, entre tota aquella massa de gent no vaig veure a la germana del meu pare.

Portàvem els papers en regla, no havia d'haver-hi cap problema. Vaig tancar els ulls ben fort, i em vaig posar les mans a les orelles. Ja estàvem molt a prop de la sortida, però quan només va caldre una passa més, tres cerbers ens va aturar. Ens van demanar els papers, van agafar-los, regirar-los i ens van dir que no eren correctes. Una data va ser el causant de les mans suades i les pulsacions accelerades. La data de naixement no coincidia amb el carnet d'identitat del meu germà petit. Vam cridar, vam demanar ajuda, tothom es fixava en nosaltres, però ningú ens escoltava. Però de cop, dins d'aquell ningú, va haver-hi algú que amb veu fluixeta ens va obrir la porta de casa seva.

D'entre tots aquells caps en sobresortien dos on queien uns cabells canosos i curts. Era un matrimoni d'ancians. Ens van ajudar a parlar amb els guàrdies que semblaven gossos rabiosos. Van aconseguir fer entendre que era un error de la impremta, no nostra. I a poc a poc, sentint com el cor se m'estabilitzava i fent una gran inspiració, vam començar a caminar deixant enrere l'Aqueront.

Havia perdut la noció del temps, els meus peus cremaven a cada pas que donava. Vaig alçar els ulls, vaig veure un carrer ple de balcons on hi havia roba estesa. Van començar a alentir el pas, havíem arribat. En el mur de casa seva hi havia escrits els dos noms dels carrers, els vaig llegir amb veu fluixa, alzina i til·ler.

Ens van oferir menjar, la meva família i jo ens vam asseure a la taula. La veritat, estava morta de gana. Els meus ulls van recórrer tot el menjador. Era un petit pis on descansava una taula rodona feta de fusta al centre del menjador, envoltada per unes cadires velles i sorolloses. Tenien una llum amb la qual a penes ens podíem veure els rostres.

A l'entrada hi havia un telèfon fix sobre una tauleta petita. El meu pare va demanar si podíem fer una trucada important, estava segura que era per la meva tieta.

Els dos ancians semblaven amoïnats, caminant d'una punta a l'altre, amb les mans gairebé buides. És per això que ens van brindar el millor que tenien. Era un vi fet per les millors collites del poble. Tota aquella tensió que portàvem acumulada per tot el que havíem viscut, tan ràpid com va venir, se'n va anar.

Aquella nit vam dormir tots junts al menjador, envoltats per l'afecte i la calor. L'endemà es va presentar amb els primers rajos de sol entrant per la petita finestra del menjador. Vam recollir-ho tot i vam sortir al carrer, la germana del meu pare ens esperava a la cantonada. Va ser difícil trobar les paraules indicades per aquell moment. Però la veritat és que no en van caldre gaires.

Suposo que vam tenir sort en encertar la porta a la qual picar. Ens vam dirigir a la cantonada i asseguda d'avant d'aquella casa, vaig entendre el que era l'hospitalitat, en la nostra llengua: Ikram. Un somriure es va escapar dels meus llavis, em vaig abraçar i vaig tancar els ulls ben fort, submisa entre els meus pensaments entre els carrers alzina i til·ler el soroll del motor d'un cotxe em va despertar.